

Det bliver ikke meget bedre

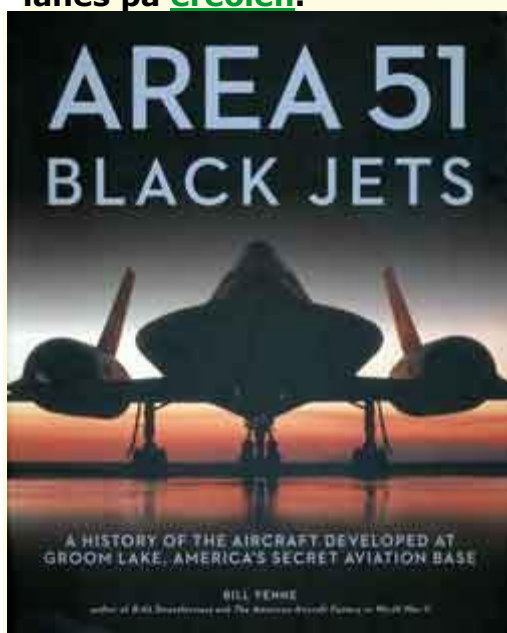
Skal man tro nettets vilde historier om Area 51, er det isolerede område ved Groom Lake i Nevada hjemsted for aliens, fartøjer fra fremmede verdener og tophemmelige arkiver om alverdens konspirationer. Når noget er omgærdet af hemmelighedskræmmeri, inviterer det til mytedannelse og fri fantasi. UFO-Mails trofaste læsere vil vide, at Area 51 siden 1955 har været USA's berømte udvidelse af Edwards Air Force Base og tjent som et tophemmeligt CIA testområde for mange af de mest banebrydende projekter i amerikansk, militær luftfartsteknologi.

Af Kim Møller Hansen

Area 51 Black Jets. A History of the Aircraft Developed at Groom Lake, America's Secret Aviation Base er en velskrevet og smukt illustreret bog om Area 51's historie og betydning med en kronologisk gennemgang af de væsentligste projekter og epokegørende flytyper, lige fra det allerførste U-2 spionfly til nutidens droner, som fx The Phantom Ray.

Da Den Kolde Krig var mest varm, fik USA behov for at udvikle et højflyvende spionfly og teste det i al hemmelighed. En gammel, forladt flyveplads ved den udtørrede sø Groom Lake blev valgt af CIA, flyvevåbnet og Lockheeds særlige udviklingsafdeling Skunk Works®. I slutningen af juli 1955 var basen klar til indflytning. Det allerførste eksperimentalfly blev afprøvet på taxibanen den 1. august 1955. Dermed var de første skridt taget på det sted, hvor avancerede og superhemmelige spionfly som U-2 (Utility 2), SR-71 Blackbird, det „radar-usynlige“ fly F-117A Nighthawk og mange andre fly skulle komme til at stå deres prøve for senere i dybeste hemmelighed at spille centrale roller under bl.a. Den Kolde Krig. Area 51's historie fortælles på dansk i bogen [Area 51](#), som kan købes i [SUFOI Butikken](#), som [e-bog](#) og lånes på [ereolen](#).

Det er altid en fornøjelse at læse en bog, når forfatteren rent faktisk ved en masse om det, han skriver om, og kan formidle sin viden forbilledligt. Foruden flyenes historie og betydning bliver Bill Yennes bog også en fortælling om stedets historie og påståede mystik samt luftfartsteknologiens udvikling under Den Kolde Krig og fremtidens militære og strategiske udfordringer.

Hvis du kun ønsker at investere i én engelsksproget bog om Area 51, så er *Area 51 Black Jets* simpelthen det bedste køb!

Bill Yenne: „Area 51 Black Jets. A History of the Aircraft Developed at Groom Lake, America's Secret Aviation Base“, 192 sider, rigt illustreret, indbundet, [Zenith Press](#) 2014.

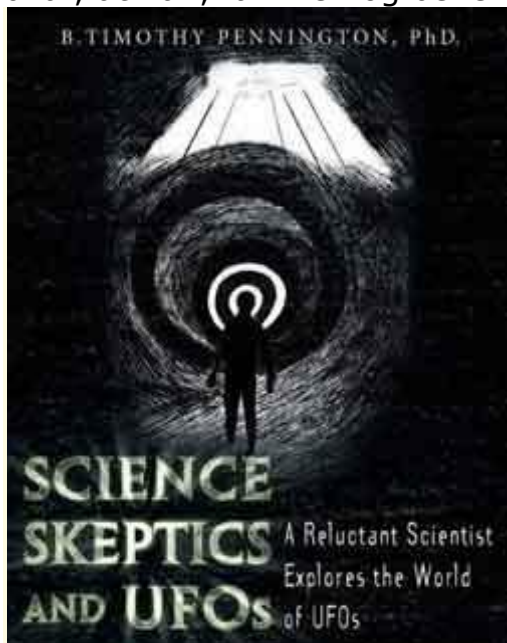
Bill Yenne har skrevet utallige biografier og historiske fagbøger, herunder mange bøger om militær- og luftfartshistorie.

Skomager, bliv ved din læst!

I tandlægestolen sad en succesrig forfatter. Den ældre tandlæge småsludrede og underholdt den forsvarsløse forfatter med, at når han engang gik på pension, ville han også til at skrive bøger. Da slanger m.m. var fjernet, kunne forfatteren endelig svare: „Og når jeg går på pension, vil jeg være tandlæge!“

Af Kim Møller Hansen

Ovenstående anekdote eller vandrehistorie illustrerer trods sin tvivlsomme oprindelse meget godt, hvad der er galt med bogen *Science, Skeptics, and UFOs: A Reluctant Scientist Explores the World of UFOs*. Bogen er skrevet af B. Timothy Pennington, som har en ph.d. i kemi fra 1974. Efter han er gået på pension, har han kastet sin kærlighed på ufologien. Årsagen er bl.a., at han, familien og bekendte gennem årene har haft adskillige ufooplevelser.

Det er sympatisk og forståeligt, at Pennington forsøger at blive klogere på, hvad han og andre har oplevet i hjemstaten Mississippi, men bogen afslører ubarmhjertigt, at en akademisk grad på ét område ikke nødvendigvis gør en til ekspert på et andet område - og arbejdet med at indsamle, analysere og tolke ufooplevelser er vitterligt komplekst. Pennington har simpelthen ikke læst godt nok på lektien, ignorerer fakta og viden og ikke mindst vigtige erfaringer, som der trods alt er gjort en hel del af ifm. forståelsen af ufooplevelser. Intet tyder på, at han fx har læst Allen Hendrys uundværlige *UFO Handbook*, som giver grundlæggende viden om ufomyten, og hans viden om perceptionspsykologiske, sociologiske og kulturelle faktoreres indflydelse på ufooplevelser og deres fortolkning er skræmmende mangelfuld. Bogens litteraturliste er omfattende, men jeg tvivler alvorligt på, at Pennington har læst eller haft viljen og lysten til at forstå ret meget af indholdet.

Bogen blev i april 2014 anmeldt af Peter Rogerson i [Magonia Review](#), hvor overskriften lyder; „Hverken skeptisk eller videnskabelig“. Jeg kan ikke lade være med at tilføje: „... og ganske overflødig.“

B. Timothy Pennington: „Science, Skeptics, and UFOs: A Reluctant Scientist Explores the World of UFOs“, 317 sider, [Dog Ear Publishing](#) 2013.

Bedre dokumenteret end Roswell?

I begyndelsen af 1981 opstod der i ufokredse rygter om en nedstyrtning, som skulle være hændt tæt ved Bentwaters-Woodbridge basen nord for London. Basen var dengang en amerikansk NATO-flyveplads med atomvåbenbevæbnede fly. Der var tale om to større begivenheder mellem jul og nytår 1980. Rygterne fortalte dengang, at sikkerhedsvagter på Woodbridge-basen havde set uidentificerede lys over Rendlesham-skoven tæt ved basen. En patrulje var blevet sendt ind i skoven for at undersøge sagen. Her mødte soldaterne et ukendt objekt, som svævede i en lysning i skoven. Soldaterne blev paralyseret af det mystiske objekt, som forsvandt efter få minutter. Den følgende aften tog en officer og få udvalgte mænd ud til landingsstedet, hvor de fandt radioaktive spor efter objektet og fandt tre aftryk i skovbunden på observationsstedet. Imellem træerne kunne de se uidentificerede lys. Samtidig indtalte officeren på en medbragt båndoptager, hvad han oplevede på stedet. Adskillige menige soldater, officerer og fotografer fra basen ankom senere til stedet, hvor objektet var vendt tilbage og landet.

Af Kim Møller Hansen

Alle, som har læst om Rendlesham-sagen, ved, at ovenstående rygter ligger et godt stykke fra sandheden. Hændelsesforløbet er knapt så dramatisk, og ufooplevelserne har jordnære forklaringer. Jeg skal ikke her gå i detaljer med sagen, da den er grundigt beskrevet i SUFOI's udgivelse [UFO-styrt.](#), som udkom i november 2013 som printbog og [e-bog](#)). Den 15. april 2014 udkom så en ny bog om sagen: *Encounter in Rendlesham Forest. The Inside Story of the World's Best-Documented UFO Incident* skrevet af Nick Pope i samarbejde med to af sagens „kronvidner“, John Burroughs og Jim Penniston.

I perioden 1991-94 var Nick Pope medarbejder i det britiske forsvarsministeriums ufokontor (UFO desk), dvs. det kontor i det britiske forsvarsministerium (MoD), hvortil offentligheden kunne indberette ufooplevelser frem til projektets lukning i 2009. I 1996 udgav Pope sin første ufobog *Open Skies, Closed Minds*, hvor han bl.a. påstår, at Rendlesham-hændelserne er Storbritanniens bedste bud på et ikkejordisk besøg. Han fastholder, at MoD ikke har forsøgt at skjule noget i sagen, men nærmere har forholdt sig passivt.

Siden 1996 har Pope, som i dag er bosiddende i Californien, i sin fritid været en flittig foredragsholder på ufokongresser verden rundt og har bl.a. udtalt, at Rendlesham-sagen er vigtigere end Roswell-sagen. Pope vil gerne fremstå som en ufo-ekspert på niveau med dr. J. Allen Hynek, men hans udtalelser omkring ufomyten er med årene gradvist blevet mere og mere ekstreme, og bliver stadig mere umulige at tage alvorligt. Dr. David Clarke er en af de personer, som mest overbevisende har kunnet give naturlige forklaringer på Popes „uforklarlige“ ufohændelser, se fx [The Gosford Incident](#).

Nick Pope giver i *Encounter in Rendlesham Forest: The Inside Story of the World's Best Documented UFO Story* bl.a. en historisk gennemgang af sagsforløbet: Hvornår opstod de første rygter, og hvordan blev sagen officielt kendt etc.

Dette er for så vidt godt nok. Kæden hopper dog snart helt af, fordi Pope derefter bygger hele sin „bevisførelse“ og „dokumentation“ på vidneudsagn fra de to soldater Jim Penniston og John Burroughs, som for 33 år siden havde en ufooplevelse, der har mærket dem for livet og efter eget udsagn også har givet dem varige og livstruende fysiske og psykologiske skader. Begge soldater aflagde kort efter begivenhederne i december 1980 rapport om deres oplevelse. Det findes der håndfast dokumentation for, men i dag er deres historier helt anderledes dramatiske.

Bogen bringer adskillige udsagn fra især Jim Penniston, som påstår, at de to mænd i 1980-81 blev truet til at fortælle en stærkt censureret og uddramatisk version af deres oplevelse, at de er blevet udsat for farlig stråling, og at det amerikanske militær i dag ikke vil udlevere dokumenter, som beviser deres påstande etc. etc.

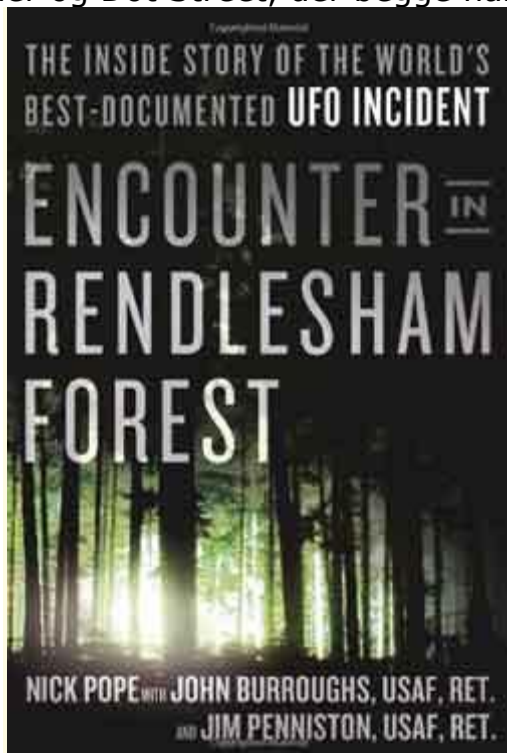
Jim Pennistons erindringer bliver vildere og vildere med årene. Og så er der hele historien om den mystiske notesbog, som Penniston påstår, at han havde på sig og brugte i skoven, da han sammen med Burroughs stod ved „det nedstyrtede objekt“. Burroughs har dog tidligere udtalt, at han ikke så Penniston skrive i nogen notesbog i skoven. Da Penniston rørte ved en række mystiske tegn på objektet, opstod der lysglimt i hans hjerne. Det var en binær kode (dvs. den bestod af nuller og ettaller), som han har gengivet i notesbogen. Nick Pope gør i *Encounter in Rendlesham Forest* et stort nummer ud af denne kode, gengiver sider fra notesbogen og antyder, at koden måske er nøglen til løsningen på, hvad der skete denne nat i Rendlesham-skoven. Langt ude? ... mon ikke.

Lørdag den 10. november 2007 fejrede SUFOI foreningens 50 år jubilæum med en [konference](#) i et udsolgt Lyngby Kulturhus. Konferencens udenlandske bidrag stod [Nick Pope](#) for. Han fortalte om sine 3-4 år tilknyttet MoD's „UFO desk“. Nick Pope ses til højre på billedet. Helt til venstre står Ole Retsbo fra DR Kultur, som var til stede under det meste af konferencen for at lave optagelser, som senere blev anvendt i en [tema-aften om ufoer](#) sendt på DR2 flere gange med titlen „UFOerne vender tilbage“. I dag kan man møde Nick Pope på konferencer arrangeret af tilhængere af [Disclosure-](#) og [Exopolitik](#)-bevægelsen.

Foto: Flemming O. Rasmussen

Man sidder med en fornemmelse af, at Nick Pope skal bruge *Encounter in Rendlesham Forest* som „adgangskortet“ til at blive inviteret med til alverdens ufokongresser, hvor tilhørerne igen skal lægge øre til udokumenterede påstande om tilbageholdelse af sandheden m.m. Det er for mig ubegribeligt, at en person, som i en årrække har været tilknyttet MoD's „UFO desk“, kan få sig selv til at manipulere med fakta, eller i bedste fald undlade at fortælle, hvad andre har fundet frem til i sagen. Sandheden er nemlig, at mange dygtige folk har brugt langt tid på at efterforske sagen og fremlagt mere dokumentation, end Nick Pope har gjort. Her tænker jeg bl.a. på [Jenny Randles](#), [David Clarke](#), [Ian Ridpath](#) og [James Easton](#). De er alle nået frem til mere jordnære konklusioner end Pope, som hellere vil referere Brenda Butler og Dot Street, der begge har spredt flere rygter end facts.

Det fem sider lange pressemateriale, som fulgte med mit eksemplar af *Encounter in Rendlesham Forest: The Inside Story of the World's Best Documented UFO Story*, er et studie værd i sig selv. En hel side oplister en lang række såkaldte facts om Rendlesham-sagen. Listen er dybt manipulerende, idet flere punkter (heriblandt påstået forøget radioaktiv stråling - samt tre aftryk i skovbunden, der i virkeligheden stammer fra kaninaktivitet) har fundet deres naturlige forklaringer for længe siden.

Tre sider handler om de mange tusinde sider ufodokumenter, som de britiske myndigheder igennem en årrække har offentliggjort (se bl.a. [Sidste britiske X-files offentliggjort](#)). Teksten i bogens pressemateriale efterlader det indtryk, at netop Nick Pope er manden, som sørgede for, at de tidligere så hemmelige arkiver blev åbnet. I virkeligheden bør denne ære tilfalde dr. David Clarke. Det er ikke klædeligt at pynte sig med lånte fjer!

Nick Pope, John Burroughs and Jim Penniston: „Encounter in Rendlesham Forest. The Inside Story of the World's Best-Documented UFO Incident“, 311 sider, indbundet, [Thomas Dunne Books](#) 2014.